

És un pati fosc, al final d'un passadís.  
Totes les nits regolfa i brama la mateixa música.  
Tres xiquets i dos xiquetes entonen la mateixa cançó.  
De dia em desperte i somie, miserable,  
amb aquell pati fosc. I tot el día és després  
aquell pati fosc, tres xiquets i dos xiquetes cantant  
la mateixa cançó. Jo els veig: agafats de la mà, no perden  
el compàs del director del cor que els marca amb foc  
totes les hores. La pel·lícula és de por.  
Hi ha dies, també, pocs, que desperte i crec  
que em desperte; probablement passetge  
a la vora d'una mar desconeguda,  
en una illa remota, estranya i bellíssima.  
Agnòstic, la meua creença és llavors insistent i absoluta,  
i els déus un invent llastròs per a la supervivència de l'espècie.  
No hem vingut, cabrons, a morir per un tros de pa, pense.  
Més que l'amor, hi ha una felicitat profunda que esgarrem  
contra un dolor constant que al capdavall ens justifica.  
A la vora d'aquesta mar desconeguda, salvatge,  
jo mateix em desconec i la meua vida és viscuda  
per ànimes secretes, intrèpides, abocades sense por  
al risc de descobrir-se dessagnades a tota la realitat mentida.  
Tot l'amor i l'odi tot són  
alhora un amor insòlit, formidable,  
i jo no sóc, no existisc; tu i jo som vides captives  
d'un eternitat immensa i incompleta.  
Al final del passadís, al patí fosc, regolfa i brama  
perdurable la mateixa cançó fàcil que ens nega  
la ràbia de ser, la violència injusta i necessària  
per a fotre ara mateix els nostres murs.